

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. Пловдив, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300503272 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 2522 от 02.06.2023 г. постановено по гр.дело № 18994/2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, VIII гр. състав, се:

ОТХВЪРЛЯТ предявените от Д. М. С., ЕГН:*****, от ***, със съдебен адрес: ***, адв. М. Б., против “Айгер Инженеринг” ООД, ЕИК: 115187998, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. ”Васил Левски” № 246, представлявано от *** Я.Д.Я., със съдебен адрес: ***, адв. М. П., обективно съединени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.3 във връзка с чл.225, ал.1 от КТ - за признаване за незаконна и отмяната като такава на Заповед № *** г. на *** на ответното дружество и осъждане на ответното дружество заплати на ищеца обезщетение за периода *** г. - *** г., през който той е останал без работа поради уволнението, в размер на 9 624 лева, заедно със законната лихва.

ОСЪЖДА Д. М. С., ДА ЗАПЛАТИ НА “Айгер Инженеринг” ООД, направените разноски за производството по делото и по въззивно частно гр. дело № 506/2022 г. по описа на Окръжен съд – Враца – II въззивен граждански състав в размер на 900 лева.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 18994/2022 г. по описа на

ПРС - VIII гр. състав по отношение на предявения от Д. М. С., против „Айгер Инженеринг“ ООД, иск с правно основание чл.224, ал.1 от КТ – за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 365 лева, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021 и 2022 г. – общо 5 дни, заедно със законната лихва върху тази сума.

Недоволен е останал ищецът Д. М. С., който чрез адв. М. Б., е подал въззивна жалба против решението в частта му, с която са отхвърлени исковите му претенции с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.3 от КТ във връзка с чл.225, ал.1 от КТ. Въззивникът излага оплаквания, че обжалваното решение е неправилно, необосновано и немотивирано. Поддържа доводи за допуснати нарушения на съдопроизводствените правила с необсъждане на всички събрани доказателства, постановяване на решението при неизяснена фактическа обстановка и необосновано като изградено въз основа само на доказателствата на ответната страна. Оспорва извода на районния съд, че процесната заповед е връчена на *** г. Излага съображения, че след като на *** г. не е бил допуснат до работното си място, не е могъл да знае, че има издадена заповед за дисциплинарно нарушение. Оспорва надлежното си уведомяване за издаването на процесната заповед. Поддържа, че е узнал за заповедта на 05.09.2022 г. по повод на образуваното ч.гр.д.№ 2474/2022 г. по описа на РС Враца и издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК. Въззивникът твърди, че работодателят е отказал да му предостави екземпляр от процесната заповед и че е получил същата на *** г. след намеса на Дирекция „Инспекция по труда“, която била действителната дата на получаване на заповедта. Въз основа на изложението се твърди, че е нарушена разпоредбата на чл.194, ал.1 КТ. Поддържа, че работодателят е имал възможност да прекрати трудовото правоотношение на основание и в срока на изпитване. Оспорва отговорността си за присъдените разноски с първоинстанционното решение. Моли за отмяна на решението и за уважаването на предявените искове, ведно с присъждането на разноските по делото по реда на чл.38, ал.2 ЗАдв.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Айгер Инженеринг“ ООД, чрез пълномощника по делото адв. М. П., в която взема становище за нейната неоснователност. Поддържа, че решението е валидно, допустимо и правилно, поради което и моли да бъде потвърдено. Счита за неоснователни оплакванията на въззивника, че дисциплинарното наказание не е наложено в срока по чл. 194, ал. 1 КТ и мотивира становището си подробно с посочване на съдебна практика. Моли за присъждане на разноските по представен списък по чл. 80 ГПК.

Първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила в частта, имаща характер на определение, с която е прекратено производството по отношение на предявения иск с правно основание чл.224, ал.1 от КТ.

С Определение № 12272 от 27.10.2023 г. по гр.дело № 18994/2022 г., ПРС, в производството по реда на чл.248 ГПК, се е произнесъл по молбата на

въззивника за изменение на решението в частта за разноските, инкорпорирана във въззивната жалба, като е оставил същата без уважение. Определение № 12272/27.10.2023 г. не е обжалвано в законоустановения срок и същото е влязло в сила.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционното производство е образувано по обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ и с правно основание чл.224 КТ, предявени от Д. М. С. против „Айгер Инженеринг” ООД за признаване за незаконно извършеното със Заповед № *** г. на Я.Д.Я. в качеството му на *** на ответното дружество дисциплинарно уволнение и за отмяната на тази заповед, за осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението, за периода от *** г. до *** г. в размер на 9 624 лева, както и на обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021г. и 2022 г. – общо 5 дни, ведно със законната лихва върху горните главници, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане, както и на разноските по делото.

По делото е безспорно установено от представените писмени доказателства, че страните са се намирали в трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудов договор № *** от *** г., по силата на който Д. М. С. е заемал длъжността „***“ в отдел „***“ с място на работа „***“, нахождаща се на *** в гр. ***.

Според представеното лично трудово досие на Д. М. С. с протокол от *** г. ръководителят на отдел „***“ е уведомил *** на ответното дружество, че ищецът не се е явил на работа на *** г. и *** г. Посочил е, че за дните, в които служителят не се е явил на работа няма представен документ. Представени са издадени от ръководителя на отдела заповеди за самоотлъчка на Д. М. С.: Заповед № *** г. за периода от *** г. до *** г., Заповед № *** г. за периода от *** г. до *** г. и Заповед № *** г. за периода от ***г. до *** г.

На ***г. на Д. М. С. е било връчено искане за даване на писмени обяснения по реда на чл. 193, ал.1 от КТ относно факта защо не се е явил на работа на *** г. /петък/ и на *** г. /понеделник/, след като по календар е трябвало да бъде работа, в тридневен срок от получаване на искането от работодателя. По делото не се твърди и не се установява ищецът да е дал

исканите обяснения на работодателя в указания му срок.

Със Заповед № *** г. на *** на ответното дружество, на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ във връзка с чл.190, ал.1, т.2 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на ищеца Д. М. С. с налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. В заповедта като причина за прекратяване на трудовия договор е посочено дисциплинарно уволнение поради неявяване на работа в течение на два последователни работни дни, а именно: на *** г./петък/ и на *** г./понеделник/.

По делото са представени две препоръчани писма, неотворени, изпратени с известия за доставяне от Български пощи с отбелязване заповед за прекратяване, от работодателя до Д. М. С. на адреси в *** и ***. Всяко от писмата се е върнало с отбелязване, че е непотърсено - с дата на връщане на 01.08.2022 г. до адреса в гр.*** и дата на връщане *** г. до адреса в гр.***.

На *** г. до Районен съд Враца е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от „Айгер Инженеринг“ ООД против Д. М. С., за сумата от 3 689, 10 лева - обезщетение по чл.221, ал.2 от КТ в размер на три брутни трудови възнаграждения при уговорено с Трудов договор № ***/*** г. предизвестие за прекратяване на същия от три месеца. Посочено е, че трудовият договор е прекратен от работодателя на *** г. чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на осн.чл.330, ал.2, т.6 от КТ. В обстоятелствата по т.12 в заявлението е отбелязано за наложеното дисциплинарно наказание уволнение със Заповед № *** г. поради неявяване на работа от С. в дните *** г. и *** г. без да е налице уважителна причина за това. Въз основа на заявлението е образувано ч.гр.д.№ 2474/2022 г. на Районен съд Враца, по което е издадена Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК против длъжникът Д. М. С. за претендираното вземане с отбелязването, че произтича от безсрочен трудов договор № ***/*** г. със срок за предизвестие съгласно т.9 от договора от 3 месеца за двете страни, със Заповед № *** г. на длъжника е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ като заповедта му е връчена на *** г., както и че на основание чл.221, ал.2 КТ длъжникът дължи на работодателя обезщетение в размер на брутно възнаграждение за срока на предизвестията - три брутни трудови възнаграждения за последният пълно отработен месец - м.2.2022 г.

С разпореждане № 3640/09.09.2022 г. по ч.гр.д.№ 2474/2022 г. на Районен съд Враца е установено връчването на заповедта за изпълнение на длъжника на *** г. и подаването на възражение от същия с вх.№ 12832/05.09.2022 г., въз основа на което на заявителя е указано да представи доказателства за предявяване на иск за установяване на вземането.

В първоинстанционното производство е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че брутното трудово възнаграждение на Д. М. С. за месец февруари 2022 г. е в размера на 1227, 20 лева, а размерът на дължимото обезщетение за период от шест месеца /от ***

г. до *** г./ по чл.225, ал.1 КТ възлиза на обща стойност от 7 363, 20 лева.

С оглед на така установения от фактическа страна правен спор, с първоинстанционното решение районният съд е приел за безспорно възникналото трудово правоотношение между страните, както и неговото прекратяване с оспорената заповед на основание чл.330, ал.2, т.6 във връзка с чл.190, ал.1, т.2 от КТ, с налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“, считано от датата на получаване на заповедта. Районният съд е приел заповедта за редовно връчена на *** г. като изпратена на посочени от ищеца адреси с препоръчано писмо с обратна разписка, върнало се непотърсено на *** г. и с довода за неявяването на ищеца да получи препоръчаното писмо. Според районния съд спазена е разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ досежно съдържанието на заповедта, както и изпълнението на задължението от работодателя по чл. 193, ал.1 от КТ за изискване на обяснения от работника. Първостепенният съд е приел, че заповедта е издадена в рамките на преклузивните срокове по чл.194, ал.1 от КТ от откриването, респективно – от извършване на нарушението на трудовата дисциплина, както и че предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на ищеца, наложеното дисциплинарно наказание се явява съразмерно на тежестта на нарушението на ищеца. По изложените съображения районният съд е намерил иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ за неоснователен и недоказан, а от там и иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ, във връзка с чл.225, ал.1 от КТ, поради което е отхвърлил същите.

С решението, в частта имащата характер на определение, е прекратено производството по иска с правно основание чл.224, ал.1 от КТ, в която част е влязло в сила.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК въззивният съд намери, че същото е валидно и допустимо в обжалваната част, като при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно оплакванията във въззивната жалба като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страните по делото.

Принесеният във въззивната инстанция спор е по отношение спазването на предвидения в разпоредбата на чл. 194, ал.1 от КТ двумесечен срок за налагане на наказанието от откриване на нарушението. Съобразно казаната

разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по - късно от 2 месеца от откриване на нарушението и не по късно от 1 година от извършването му. Именно в рамките на визирания в разпоредбата на чл.194, ал.1 КТ двумесечен срок от откриване на нарушението, работодателят следва да извърши съответните необходими допълнителни проверки за пълното изясняване на случая, като в тази връзка следва и да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере посочените от него доказателства, да прецени дали да наложи дисциплинарно наказание и да определи вида му, както и да връчи заповедта за дисциплинарно наказание на работника или служителя. Последното е релевантно към пораждаване на действието на дисциплинарното наказание, тъй като според разпоредбата на чл.195, ал.3 от КТ, дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на връчване заповедта на работника или служителя или денят на нейното получаване, когато е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка.

С въззивната жалба се оспорват изводите на районния съд, че процесната заповед е редовно връчена на *** г. с препоръчано писмо с обратна разписка. Твърденията на въззивника са, че е разбрал за заповедта на 05.09.2022 г. по повод производството по ч.гр.д.№ 2474/2022 г. на РС Враца и е получил същата на *** г. след съдействие от Дирекция „Инспекция по труда“ гр.***. Въз основа на изложеното са и доводите на въззивника, че дисциплинарното наказание не е било наложено в двумесечния срок от откриване на нарушението по чл.194, ал.1 от КТ.

Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.2 от КТ заповедта за дисциплинарно наказание се връчва срещу подпис на работника или служителя, като се отбелязва датата на връчването. При невъзможност заповедта да бъде връчена на работника или служителя работодателят му я изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка. Според установената съдебна практика по приложението на чл. 195, ал.2 от КТ, за да е осъществено надлежно връчване по пощата не е необходимо то да е извършено лично на получателя. Редовно е и всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в чл. 42 и чл. 44 ГПК, както и съобразно специалния закон - чл. 36 от Закона за пощенските услуги. В разглеждания случай районният съд е приел, че процесната заповед е редовно връчена на ищеца с препоръчано писмо с обратна разписка, което се е върнало непотърсено на *** г. По отношение на препоръчаните пощенски пратки, с каквато работодателят е избрал да изпрати процесната заповед, приложение намират условията за доставяне на пощенски пратки, определени в Общи правила, приети с решение № 581/27.05.2010 г. от Комисията за регулиране на съобщенията, според разпоредбата на чл. 6, ал. 4 (стар чл. 36, ал. 2) от ЗПУ. В разпоредбата на чл. 5 Общи условия е разписана процедурата за доставяне на препоръчаните пратки като в случаите, при които при посещението на адреса поради отсъствие на получателя по ал. 1 или лицето по ал. 2 пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката

в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне, както и е предвидено, че броят на служебните известия е не по-малък от две /чл.5, ал.3 от ОУ/. В разглеждания случай и двете изпратени препоръчани писма от работодателя до постоянния и настоящия адрес на ищеца са се върнали с отбелязването, че са непотърсени. По делото обаче не се установява спазването на процедура по чл. 5, ал.3 от Общите условия при доставянето на процесните препоръчани писма, поради което и не може да се заключи за надлежно връчване на процесната заповед съобразно специалния закон - чл. 36 от Закона за пощенските услуги.

В съдебната практика е установено, че дисциплинарното наказание се смята за наложено освен от деня на връчване или получаване на заповедта за дисциплинарно уволнение /чл. 195, ал. 3 КТ/, още и от деня на узнаване на нейното съществено съдържание - изразена воля от работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение и правното основание, на което това е направено. Тоест, че уволнението е извършено в деня на несъмненото узнаване от страна на работника за писменото изявление на работодателя за прекратяване на трудовия договор. Както се приема в съдебната практика изброяването в разпоредбата на чл. 195, ал. 2 КТ не е изчерпателно. То има за цел да гарантира фактът на узнаване на уволнението – достигането на писменото волеизявление на работодателя до неговия конкретен адресат – чл. 335 КТ. / в този смисъл са Определение № 60533 от 22.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3207/2020 г., III г. о., Решение № 39 от 27.02.2012 г. на ВКС по гр. д. № 410/2011 г., III г. о., ГК, Решение № 2171/09.01.2007 г. по гр. д. № 831/2004 г. на III г. о. ВКС/

След самостоятелна преценка на доказателствената съвкупност въззивният съд намира, че ищецът несъмнено е узнал за писменото изявление на работодателя за дисциплинарното уволнение и прекратяване на трудовото правоотношение на датата *** г. с връчването на Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 2474/2022 г. на Районен съд Враца, удостоверено в разпореждане № 3640/09.09.2022 г. по същото делото. Съдържанието на заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК обективира издадената Заповед № *** г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ от *** на „Айгер Инженеринг“ ООД, респективно и прекратяването на трудовото правоотношение, за което е и претендирано обезщетението за неспазено предизвестие по т.9 от трудовия договор. Същевременно кореспондира с изложените обстоятелства в заявлението за издаване на заповедта по чл.410 ГПК и изисканите от С. обяснения за нарушенията на трудовата дисциплина от дата *** г., на която самият ищец сочи в исковата молба, че последно е контактувал с работодателя, а след това е узнал за процесната заповед. Ето защо, въззивният съд намира, че на *** г. е наложено дисциплинарното наказание „уволнение“ и е прекратено трудовото правоотношение на ищеца.

На следващо място по делото се установява, че заповедта отговаря и на поставените изисквания в разпоредбата на чл. 195, ал.1 от КТ, според която дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Съдебната практика е последователна, че в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е нужно да се съдържат всички обективни и субективни признаци на изпълнителното деяние, денят и часът на осъществяването им, кои задължения по длъжностната характеристика не са изпълнени, кои разпоредби на вътрешния трудов ред са нарушени и какво дисциплинарно нарушение според класификацията в чл.187 КТ е извършено. Достатъчно е нарушението на трудовата дисциплина да бъде посочено по разбираем за работника или служителя начин. Задължението на работодателя да мотивира заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е въведено с цел преценка на изискването за еднократност на наказанието, за съобразяване на сроковете по чл.194 КТ и за възможността на наказания работник да се защити ефективно. Ето защо, когато изложените мотиви са достатъчни за удовлетворяване на тези изисквания, заповедта отговаря на чл.195, ал.1 КТ. В случая Заповед № *** г. отговаря на изискванията за мотивираност в чл.195, ал.1 КТ - посочен е нарушителят, конкретното нарушение - неявяване на работа в течение на два последователни работни дни, а именно: на *** г./петък/ и на *** г./понеделник/, което дава възможност на работника да узнае за конкретните факти, които са причина за наказването му, наложеното наказание - дисциплинарно уволнение поради горното нарушение, а така и законният текст, въз основа на който се налага - чл.190, ал.1, т.2 от КТ.

По делото се установява и спазването от работодателя на разпоредбата на чл.193 от КТ, като преди налагането на дисциплинарното наказание от ищеца са били поискани писмени обяснения на *** г.

Следователно от формална страна атакуваната уволнителна заповед е законосъобразно издадена, при спазване на императивните изисквания на чл. 193, чл. 194 и чл. 195 КТ.

По същество извършеното нарушение на трудовата дисциплина се установява от представените писмени доказателства в личното трудово досие на ищеца - протокол от ръководителя на отдел „***“ от *** г., съдържащ доклад за неявяването от ищеца на работа на *** г. и *** г. без представен за това документ, както и заповеди за самоотлъчка, които следва да се кредитира като неоспорени от ищеца и приети като доказателства по делото. Същевременно по делото не се събрани доказателства, които да опровергават или разколебят изнесените данни за извършеното от ищеца нарушение на трудовата дисциплина, за което същият надлежно е бил уведомен да даде обяснения, но такива не са постъпили от него. При съвкупната преценка на данните по делото въззивният съд намира, че ищецът е осъществил соченото в заповедта нарушение на трудовата дисциплина, което правилно е било

преценено от работодателя като тежко нарушение по смисъла на чл. 190, ал.1, т.2 от КТ, обосноваващо законосъобразността на дисциплинарното уволнение.

Изложените изводи не се опровергават от възражението във въззивната жалба, че работодателят е имал възможност да прекрати трудовото правоотношение в срока за изпитване, доколкото същото е заявено за първи път с въззивната жалба и е преклудирано. За пълнота същото е неоснователно, тъй като изпитателният срок по трудовия договор е договорен до *** г. като не се твърди и не се установява същият да е бил увеличаван с използвани отпуски и болнични според т.3 от трудовия договор № ***/***г.

По изложените съображения, въззивният съд приема, че наложеното наказание дисциплинарно уволнение е законосъобразно, поради което предявеният иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ се явява неоснователен. Предвид неоснователността на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, неоснователен се явява и акцесорният иск по чл. 344, ал.1, т. 3 КТ във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ за присъждане на обезщетение за исковия период. По изложените съображения въззивният съд намира, че предявените искове по чл. 344, ал.1, т.1 и т.3 КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ следва да бъдат отхвърлени. Районният съд е достигнал до същия краен извод, поради което първоинстанционното решение в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските във въззивното производство: С оглед изхода на делото, основателно е искането на въззиваемата страна за присъждането на разноските, направата на които удостоверява в размер на 800 лева - платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 30.06.2023 г. и преводно нареждане за кредитен превод от 04.07.2023 г., представени с отговора на въззивната жалба. С молба по делото въззивникът е направил възражение за прекомерност на разноските на въззиваемата страна на осн.чл. чл.78, ал.5 ГПК. Минималното адвокатско възнаграждение по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е в размер на 780 лева (МРЗ за страната). Възнаграждението за иска за обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. с чл. 255, ал. 1 КТ, който е оценяем, се определя по реда на чл. 7, ал. 2 от НМРАВ. Цената на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 255, ал. 1 КТ е 9 624 лева, поради което съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ минималното възнаграждение е в размер на 1 262, 40 лева. Съгласно чл. 2, ал. 5 от НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. Ето защо, минималният размер на адвокатското възнаграждение за предявените искове е в общ размер на 2 042, 40 лева, поради което и доколкото се претендира възнаграждение от 800 лева, възражението по чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2522 от 02.06.2023 г. постановено по гр.дело № 18994/2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, VIII гр. състав, в обжалваната част.

В останалата необжалваната част, в която решението има характер на определение, е влязло в сила.

ОСЪЖДА Д. М. С., ЕГН:*****, от ***, ДА ЗАПЛАТИ на “Айгер Инженеринг” ООД, ЕИК: 115187998, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. ”Васил Левски” № 246, представлявано от *** Я.Д.Я., сумата в размер на 800 лева /осемстотин лева/ - разноси за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на основанията по чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____